

Atelier 25A

Florian STANCIU

Anca MALAȘINCU

Tudor ELIAN

În loc de strategie:

Câteva lucruri merită să fie spuse:

Credem că miza temelor ce vor veni, dar și a scolii, este aceea de a întrevădea și poate a depăși în spatele măsurii curente a gândirii sistematizatoare (a schimbării, înnoirii, progresului, impunerii, rezolvării și creșterii), șansa de a practica justa măsură și buna adecvare prin efortul de a recunoaște ceea ce *deja* este, prin fidelizarea mărturisitoare față de ceea ce este moștenit mai degrabă decât ceea ce este autoconstruit, în sfârșit, șansa atenției față de ceea ce este prețios, fragil și perisabil.

Așadar, mai degrabă împlinirea *neîmplinitului*, mai degrabă expresivitatea compromisului decât paloarea intransigenței casante, mai degrabă *această* nevoie decât *nevoi*, mai degrabă savoarea ameliorării măsurate decât crisparea rezolvării de tot, mai degrabă discreția calmă a lucrului bine făcut decât stridența demonstrativă a autoimpunerii.

Dacă, în proiectele noastre de pana acum ceva este reușit este tocmai faptul că ele stau în interiorul unei bunecuvințe, a unei lipse de stridențe. Tot sperăm, tot spunem.

Este de meditat, în oraș fiind, asupra compromisului, sau a manierei de a-l ține pe celălalt aproape, împreună, de a salva o situație ce altfel ar fi sfârșit în gloria săracă a unilateralității principiilor. Este un fel da a te înșuruba într-o situație prin altcineva, printr-un necesar altul, o fixare care stă pe promisiunea împreună. A promite împreună, a com-promite. E ceva, așadar, cu mult mai nutritiv în solul com-promisului, mai material, mai memorabil decât abstractul uscat al interiorității promise sieși. Orașul este, trebuie să fie, scena compromisului perpetuu. Ceea ce este o banalitate.

Compromisul (vă) invită să faceți bine și *nu cel mai bine*. Interesant este că în traviul construirii unui compromis se întrevăde, persistă, este conservat ceea ce este compromis. Este un fel tainic de a ține în efigie, prin profanare (prin încălcare) albul imaculat a ceea ce tocmai s-a ratat, încălcat. Orașul compromis stă pe cristalul de neuitat al utopiei.

A gândi anterioritatea, ceea ce ma precede, cu alte cuvinte a fi onest intelectual înseamnă a recunoaște un adevăr chiar dacă acesta contrazice convingerile tale, mai mult, a-l admite și a-l adopta și a acționa în consecință. A admite, uimit, anterioritatea lumii, așa cum este ea. Contrar ideologiei curente, a interpreta lumea, a o înțelege și nu a o schimba.

A admite faptul ca o situația în care suntem „aruncați” ne poate contrazice, ca ireductibilul ei (nu mai există nicăieri un așa loc) nu poate fi simplificat către conceptul ei, nu poate fi remis unui „general”, că suntem întotdeauna excedați de apariția ei. Că acel ceva ne convoacă și ne privește.

Punctualitatea la atelier.

